

2. NEDĚLE POSTNÍ

📖 Gn 15,5-12.17-18; Flp 3,17-4,1; Lk 9,28b-36

1. čtení – Genesis 15,5-12.17-18

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrám) Hospodinu uvěřil a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě.“ (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. **V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu** a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Filipským 3,17-4,1

Bratři, jedněte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že **se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže**. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. **My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené.** Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, **stůjte v Pánu pevně, milovaní!**

Evangelium – Lukáš 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a **vystoupil s nimi na horu pomodlit se**. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho: Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „**To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!**“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paúlinek Evangelium na každý den 2016)

Poslušnost Ježíši, která je určena „všem“, vyznačuje cestu, po níž se všichni můžeme dostat mezi ty tři, kteří dosáhli vidění Synova tajemství. Vpravdě „blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte“. Skrže poslouchání Ježíše, dokonalého posluchače Otce, se stáváme takovými jako on. Veliká touha člověka – „Ukaž mi svou tvář“ – je naplněna, a naplňuje se spolu s velikou touhou Boha po člověku: „Ukaž mi svou tvář!“

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 14)

Zvláštním znamením svatého roku je **pouť**, protože je obrazem cesty, kterou se každý člověk ubírá ve svém životě. Život je putováním a lidská bytost je *viator*, poutník, který jde po cestě ke kýženému cíli. Rovněž ke Svaté bráně v Římě a kdekoli jinde bude každý muset vykonat pouť podle svých sil. Bude to znamením skutečnosti, že také **milosrdenství je cílem, kterého je třeba dosáhnout a který vyžaduje závazek a oběť**. Pouť je tudíž podnětem k obrácení: **prostřednictvím Svaté brány se necháme obejmout Božím milosrdenstvím a zavážeme se k tomu, že vůči druhým budeme milosrdní, jako je milosrdný Otec k nám.**

